

[Ninn-Hansen.]

undervisningsminister, fordi vi fik lejlighed til at aflægge dette besøg. Jeg tror, det var nyttigt for de af udvalgets medlemmer, der deltog, og jeg tror også, det kan give den højtærede minister anledning til nogle overvejelser. For desværre synes jeg, man må sige, at den kritik, der er fremsat af de studerende, der bor på kollegiet, er rigtig. Det ville vel være tvivlsomt, om man i almindelighed ville få lov til at udleje værelser på 6 m², hvis man spurgte Københavns huslejenævn. Priserne synes jeg heller ikke var små: større værelser på en 16 m² eller deromkring kostede 260 kr. om måneden, og det var værelser, som i hvert fald kun i meget, meget begrænset omfang var møbleret af kollegiet. Revnede tapeter og revnede lofter var ikke sat i stand, og toiletforholdene var og er sådan, at der kun er toilet for hver 17 — eller måske endda 19 — studerende. Så 260 kr. er en høj pris, som vel svarer til, hvad andre nogle steder giver for en 4 værelses lejlighed, og jeg tvivler meget på, at priser af den størrelse og med den mangel på kvalitet, de pågældende værelser havde, ville blive godkendt af huslejenævnet. Spørgsmålet har vist ikke været undersøgt — det ville måske være en idé at undersøge det.

Jeg ved, at der kan fremføres mange synspunkter: man var i en nødsituation, det gjaldt om at skaffe de studerende boliger, de var selv interesseret i det o. s. v., og det er synspunkter, jeg i høj grad respekterer. Men man skal vel også se lidt på statens moralske ansvar i den forbindelse. Når staten igennem sin huslejelovgivning forlanger, at en 3-4 værelses lejlighed kun må koste det beløb, jeg før nævnte for et enkelt værelse, nemlig ca. 260 kr. om måneden, er det jo svært at forstå, at man for at skulle kunne klare driften skal op på priser af denne størrelse. Jeg håber derfor, at den højtærede minister vil overveje dette spørgsmål. Jeg anmoder ikke om svar på det i dag, men blot om, at den højtærede minister vil overveje det videre, for vi skal jo sørge for, at denne kollegielov bliver ført rigtigt ud i livet. Jeg håber også, at den højtærede undervisningsminister vil drøfte disse spørgsmål

med den højtærede boligminister, for man kan selvfølgelig ikke, når man har et sådant eksempel, helt se bort fra den almindelige huslejelovgivning.

Jeg kan i øvrigt bekræfte, hvad de to foregående ordførere sagde om, at der har været et meget omfattende udvalgsarbejde med dette lovforslag, et grundigt, og jeg synes også, man må sige godt ledet udvalgsarbejde. Formanden for udvalget, det ærede medlem hr. Henning Rasmussen, har jo fortrinlige egenskaber, der gør ham godt egnet til at lede et sådant sagligt udvalgsarbejde.

I mit parti glæder vi os i øvrigt over de fremskridt, der er opnået igennem denne lovgivning; vi er måske i det hele taget ikke nær så vrede, som den højtærede statsminister går rundt og fortæller vi er; i hvert fald er vi det ikke, når vi som her får medhold i synspunkter, vi har fremført igennem lang tid. Og det er vel disse synspunkter, der er gået igennem i denne lovgivning, en udvidelse af lånesektoren, så der bliver balance mellem lån og legater. At få placeret lærlinge under ungdommens uddannelsesfond — det ønskede vi i 1961, men kunne dengang ikke gennemføre det — er altså lykkedes nu. Vi synes også, at der er opnået forbedringer på et område, vi lægger megen vægt på, nemlig ikke at forhindre studerende i at få støtte, fordi deres forældre har en indtægt, der er over den grænse, man hidtil visse steder har regnet med. Vi mener altså, at der er opnået forbedringer, og derfor kan jeg anbefale, at man stemmer for samtlige ændringsforslag undtagen det ændringsforslag, det ærede medlem hr. Morten Lange har stillet. Det stemmer vi imod, fordi det ikke udtrykker det samme syn på de lån, som vi har, nemlig en udvidelse af lånesektoren. I øvrigt kan jeg henvide til de ærede ordføreres bemærkninger om forbedringerne.

For lærlingenes vedkommende vil jeg sige, at vi betragter dette som et forslag, der har både en uddannelsesmæssig og ikke mindst social karakter. Vi finder det rigtigt, at der bliver lejlighed til at yde støtte til de unge, der ellers ikke ville kunne opnå en lærlingeuddannelse, fordi deres hjem ikke har råd til at lade dem blive lærlinge. Det er denne sociale karakter, vi